

hvad det er for mange Indvendinger, det ærede Medlem har at gøre imod Lægerne. Han er nu 2—3 Gange kommet her med en saadan Trusel, men Gang paa Gang har han afholdt sig fra at fremsætte disse Indvendinger. Lad os faa Kortene paa Bordet, saa vi kan se, hvad det er, Lægerne har indladt sig paa, som generer det ærede Medlem Hr. Gerhard Nielsen.

Det ærede Medlem Hr. Rytter udtalte, at dette Lovforslag ingen Værdi havde, hvis det ikke blev vedtaget inden 1. Januar 1926. Det kan dog kun gælde, hvis det ærede Medlem betragter denne Lov paa samme Maade som en lex Berning eller den lex Rørdam, man forbereder, saaledes at Lovforslagets Værdi vil sige Værdien for enkelte Personer indenfor Kongeriget. For disse 4 Personer, som er nævnt, har det ganske vist kun Værdi, hvis det vedtages inden den 1. Januar, men i øvrigt har Lovforslaget i al Almindelighed sin store Værdi.

Det ærede Medlem Hr. Rytter omtalte Revisionsbestemmelsen og erklærede sig tilfreds med, at Revisionen kunde udsættes til om 5 Aar. Jeg maa dog sige, at der er mange, der ønsker en Revision af Loven om Embedslægevæsenet, før der er gaaet en 4—5 Aar, og der er saa meget mindre Grund til at vente saa længe, som man allerede den 12. April 1923 henstillede til Sundhedsstyrelsen at gennemgaa og undersøge denne Lov, og Sundhedsstyrelsen har gennemgaaet denne Lov og har stillet Forslag til Ministeriet om dens Revision, og det hele Materiale er saaledes gennemarbejdet, at jeg meget nødig gaar med til at opretholde de 5 Aar; thi naar en Minister faar 5 Aar, bruger han ogsaa de 5 Aar, det har vi set Gang paa Gang. Jeg ønsker derfor Revisionsspørgsmaalet taget med op til Behandling.

Der er endelig et tredje Punkt, som jeg ogsaa paa mit Partis Vegne ønsker en kort Udvalgsbehandling om, nemlig hele Lovens tekniske Side. Vi har jo i Løbet af de 10—12 Aar, i hvilke vi har haft denne Lov om Embedslægevæsenet, vedtaget at stryge hele § 15, og vi har vedrørende de Forhold, der omtales i § 16, vedtaget en Række nye Love. Det er disse tre Punkter, som jeg kunde ønske en ganske kort Udvalgsbehandling af. Det bør afgøres, om det er rigtigt, at man i Aaret 1926 i Kolds og Grundtvigs højt priste Fædreland fordrer, at Eksamen skal aflægges af Mennesker paa 62—68 Aar. Det vilde være ønskeligt at faa dette Punkt revideret saa hurtigt som muligt. Endelig maa vi ogsaa have den rent tekniske

Side i Orden. Det maa jo vist være en meget overfladisk Behandling, Lovforslagets Tekst er undergaaet i det høje Landsting, og er det Tilfældet, maa man nu paa en eller anden Maade kunne faa bragt de af mig nævnte Punkter i Orden ved en kort Udvalgsbehandling. Jeg skal for mit Vedkommende ligesom det ærede Medlem Hr. Rytter erklære, at jeg naturligvis finder den Ordning, der er truffet, ganske uretfærdig, men anser det for et ganske ubetydende Spørgsmaal overfor Hovedspørgsmaalet: Er den nuværende Embedslægelov af en saadan Beskaffenhed, at man, efter at den har været anvendt i 10—12 Aar, ikke skulde ønske en eneste Ændring foretaget i den? Har Medicinalkommissionens vise Fædre virkelig været saa heldige og saa forudseende, at ikke en Tøddel trænger til at ændres i denne for Samfundet saa indgribende og paa dette Omraade banebrydende Lov? Sundhedsstyrelsen har haft Loven til Behandling i 2 Aar og har fremsat Ønske om ganske bestemte Ændringer til den højtærede Indenrigsminister. Vi har set en anset Embedslæge i Aarhus udtale, at det var et stort Fremskridt, da vi fik denne Lov i 1914, men den har Mangler, og flere af disse Mangler er afsløret i den forløbne Tid. Derfor kan vi ikke forstaa, at en socialdemokratisk Regering i Pagt med det høje Landsting overfor en Lov, som har haft den største Indflydelse med Hensyn til vort Sundhedsvæsen, kan sige: Nu kræver vi at staa stille. Det er Signalet for den socialdemokratiske Regering paa dette vigtige Felt. Vi fra vor Side maa kræve Udvikling.

Til det ærede socialdemokratiske Medlem, som var inde paa at angribe Lægerne, vil jeg sige, at det er jo rigtigt, at der i store Lag af Befolkningen for Tiden findes en vis Mistæksomhed og Uvillie mod den danske Lægestand, men det skulde dog ikke have nogen Indflydelse paa vor Villighed til at fremme Arbejdet for hele det offentlige Sundhedsvæsen. At der ikke i det danske Folk skulde være nogen Lyst til at fremme disse Ting, kan jeg ikke give det ærede Medlem Ret i, det danske Folk ønsker sikkert enhver god og bekvem hygiejnisk Forholdsregel gennemført. Derfor blev man i Folketinget ikke saa lidt ængstelig, da man saa, hvorledes man greb Sagen an i det høje Landsting, og saa, hvorledes man der ganske stillfærdigt — for ikke at sige sovende — vilde behandle hele dette Lovforslag, og et æret socialdemokratisk Medlem af dette høje Ting — det skal siges til Socialdemokratiets Ros, at der var dog *et* socialdemo-